

Jižan

Ročník 2011 Číslo 20

Bratři a sestry,

začnu omluvou, že jsem tak dlouho otálel s vydáním již 20.! čísla Jižana. Všem těm, kteří na něj netrpělivě a nedočkavě čekali, jsem snad nezpůsobil nějakou újmu na zdraví.....☺.

Toto číslo, i když vychází těsně před Vánocemi, mělo vyjít po táboře. Tábor se velmi povedl a měl jsem skutečnou radost, jak moc se oddílu daří. Když jsem si náhodou někde přečetl, jaké podmínky by měl kvalitní oddíl splňovat, zjistil jsem, že mnoho z nich splňujeme. A to není lehké ani samozřejmé!

Mnoho věcí okolo nás považujeme za samozřejmost. Že jsem zdravý, máme co jíst, kam chodit do školy, že máme kamarády, že můžeme mít někoho rádi. A tím, že většinu věcí považujeme za samozřejmé, si jich také málo vážíme. Teprve když něco (nebo někoho) ztratíme, zjistíme, jak moc nám chybí a chtěli bychom se v čase vrátit nazpět. Jenže to již nejde. Vážme si zdánlivě samozřejmých věcí, protože již zítra nebo možná ještě dříve o ně můžeme přijít.....

Pěkné počteníčko.

-Riki-

Táborová hra Uhlobaroni

Letos jsme se zúčastnili soutěže V přírodě s přírodou, kterou vypsala Krajský úřad Plzeňského kraje. Na stránkách Krajského úřadu se dočtete, že se jedná o soutěž o nejlepší program dětského letního tábora, zaměřeného na pobyt v přírodě v souladu s přírodou a na environmentálně šetrné chování jednotlivce a skupiny ve vazbě na trvale udržitelný rozvoj.

Přihlásili jsme tedy náš projekt Uhlobaroni.

Naší snahou bylo nastínit problematiku vlivu lidské činnosti na životní prostředí. Zejména jsme se zaměřili na výrobu elektrické energie, ale dotkli jsme se i odpadového hospodářství a recyklace.

Hlavním úkolem účastníků tábora bylo zabránit uhlobaronům ve vytěžení ložiska uhlí pod táborem. Jednotlivé herní teamy (firmy) se snažily vyprodukovat co nejvíce elektrické energie pomocí obnovitelných zdrojů, aby neměli uhlobaroni důvod těžit.

Kromě jednotlivých herních disciplín byly k vidění i různé praktické ukázky jako vodní elektrárna, fotovoltaický panel, solární vařič a maketa větrné elektrárny. Zájemci si mohli také zkusit dobíjet baterie pomocí šlapání na kole.

Táborová hra se vydařila. Máme z ní dobrý pocit a doufáme, že si účastníci odnesli spoustu poznatků a užili dostatek zábavy.

A ještě jedna povzbudivá zpráva na závěr. Odborná porota vyhodnotila náš projekt jako nejlepší! Díky tomu jsme vyhráli finanční dotaci, kterou jsme využili na táborové vybavení a materiál na samotnou hru. Jen houšť a větší kapky.

-Kuklič-

Oblíbené přísloví?

Zápis z tábora

Lasička zde uvádí zápisky z náhodně vybraných dnů.

5. den – středa

Konečně sluníčko a teplo! Kuklič s klukama staví solární vařič. Děti počínají s výrobou recyklovaného papíru – trháním novin. Lasička nachází v potoce malého ráčka. Odstartuje tím úspěšnou honbu za dalšími raky. Po svačině trojboj – skupiny se oproti včerejšku prohodí. Pěky u solárního vařiče za „10“ mezitím kontroluje teplotu vody v hrnci. Bodu varu dosáhne těsně před polednem. Neuvěřitelné!

Danča je s marody pod smrky. Po obědě přednáška od prof. Kukliče o solární energii.

Poté názorná ukázka – Kuklič dává před solární panel/parabolu klacek, který během 2s vzplane. Neuvěřitelné! Následuje etapovka – výroba solárních vařičů. Děti mají za úkol z papírového kartonu a alobalu vyrobit něco podobného, co viděli před chvílí. Teplotu ohříváné vody pak měří Čerw a vyhodnocuje na počítači.

Během odpoledne přicházejí Střeláci a obdivují technické vybavení tábora. Kuklič demonstrativně zapaluje klacek a sklízí obrovský aplaus. Přijíždí Anička s dětmi. Po večeri Danča s holkama kreslí v jídelně. Jen co se setmí, následuje další etapovka: sluníčko svítí

a fotony běhají ke kabelu, který když jich má 4 (5,6 – podle početnosti skupiny), běží elektrony odeslat. Děti svítí na fosforeskující papírky – jenže ouha, Hejkal kromě jednoho připíchne všechny obráceně. Dino zvrací, jdeme spát.

13. den – čtvrtek

Zataženo, zima. Budíme se za hluku nenalazené kytary, do které bez akordů buší lasiččiny prsty a líbezným tónem flétny, kterou má v ruce Kačka. Po snídani probíhá sportovní utkání s Pražáky. V softballe jsme víceméně vyhráli, ringo zvítězilo na plné čáře, frisbee v remíze. Před obědem (Rajská s knedlíkem) sháníme dříví – vše zvlhlé. Včerejší oběd (Sekaná z Penny se šťouchanýma bramborama) dáváme darem sousedům na „Velké“ louce – Pražákům. Mají totiž trenčan. Jo, kdo umí, umí. Odpoledne probíhá pod Danči dozorem vaření zavázaných trik. Výsledky batikování vypadají skvostně! Večer na skále probíhá zapisování do nového, v pořadí již 3. lejstra. Následuje překonávání vlastního strachu na bobříku odvahy. Noc ještě nekončí. Po půlnoci nás přepadává skupina kluků z tábora, co leží kus proti proudu Kosáku. Vašut exceloval s poplachem.

- Lasička-

Rubrika- představujeme!

Stále v dobré náladě a vždy ochoten. Tak ho známe všichni. Dokáže ale i ošetřit ránu a postarat se o nemocné nejen na táboře. Když jsem kdysi přemýšlel, co by každý ze čtyř takřka dospělých kluků mohl mít na táboře na starosti, věděl jsem, že Míra bude zdravotníkem – je totiž pečlivý a pořádný.

Když jsem na něj spěchal s vrácením odpovědí do tohoto rozhovoru, sdělil mi, že dřív to nešlo, protože hodně o nich přemýšlel. I takový je náš Míra.

Kolik je ti dneska let?

Dneska už jen krok od oddílového čísla...

Můžeš nám o sobě říct několik

vět?

V současné době dokončuji poslední rok na VŠ, takže ještě chvíli student a pak se uvidí. Teďko pracuju ve škole na jednom projektu, no bohužel díky tomu moc nestíhám skauty, ale takový je život. Mám rád přírodu, zvláště teďko podzimní, barevné listí, a tak. ☺ Už se těším až společně vyrazíme na výpravu, do nových krajin.

Jak vzpomínáš na dětství v oddíle?

Jen v dobrém. Do oddílu jsem začal chodit v poměrně velkém věku, myslím, že ve skoro 13 letech, takže pravé skautské dětství mě minulo, nicméně i tak to bylo velice příjemné období, na které rád vzpomínám.

Jak jsi se sem vůbec dostal?

Do oddílu jsem se dostal přes Petra a potažmo Jarína, se kterými jsem bydlel v baráku. S Petrem se kamarádíme od malička, Jarín v té době oddíl vedl. No a slovo dalo slovo a tak jsem začal navštěvovat oddíl taky. Začínal jsem nastejno s Chlupáčem a tím jsme byli v oddíle kompletně celá „T20“ (= Já, Chlupáč, Petr a Kuklič).

Co se podle tebe od té doby ve skautingu (oddílu) změnilo?

Od té doby se změnilo hodně věcí, když to vezmu na oddíl tak musím říct, že spousta věcí k lepšímu. I když to se těžko dá z tehdejšího pohledu těžko porovnávat. Každopádně pamatuji období skomírání oddílu, až k současné renesanci oddílu. Proběhla změna lidí ve vedení oddílu, atd. Co se obecně mění k horšímu si myslím, že je přístup dětí a hlavně rodičů. V dnešní době mi přijde, že skauting není pro děti tak přitažlivý, což je škoda, protože má dětem hodně co nabídnout. Celkově se změnil pohled veřejnosti na skauting jako takový. Ale takový je vývoj.

Jaký je rozdíl mezi tím být členem oddílu a oddíl vést nebo se na jeho vedení podílet?

Člověk by si mohl myslet, že je to jako pohled z druhé strany, ale tak to není. Nese to s sebou víc práce s přípravou a podobně, ale jinak je to v podstatě pořád stejné, hraní si, radost z provedené akce. Jako všude platí, že je to všechno o lidech, když je dobrý tým, tak jde i nemožné.

Co jiného kromě skautingu tě dnes baví?

Mašinky ☺, hraní na kytaru, focení, příroda – ideálně kombinace.

Má v dnešní době skauting ve společnosti své místo?

Určitě má, bohužel mám pocit, že dneska je odsouván na vedlejší kolej, ale věřím, že dostane zase zelenou!

Co ti skauting (oddíl) dal?!

Spoustu kamarádů, zkušeností, zážitků, hodně věcí.

Co nejvíc nesnášíš?

Agresivitu, přílišnou spořivost, sobeckost a vypočítavost.

Všechno co se děje, se děje z nějakého důvodu - nic není jenom tak.
Po pravdě nevím, jestli je to vyloženě přísloví, ale já to mám jako takové motto.

Představ si, že jsi prezident zeměkoule. Co bys změnil? Co bys lidem vzkázal?

Z globálního hlediska bych byl rád, kdyby ustaly války a nepokoje..
Vůbec, aby se lidi měli rádi a žili víc v souznění s přírodou – no to by bylo asi dost těžké měnit, ale aspoň jako doporučení by to být mohlo ☺.
Ale věřím, že jednou na to zase dojde, dnešní uspěchaná doba se nemůže přece zrychlovat do nekonečna.

Máš nějaký sen, o který by ses s námi chtěl podělit?

Tuhle se mi zdálo o táboře, letní klid, Kosák, rozkvetlá louka, zkrátka idylka. Pak jsem se zasnul, když jsem o tom druhý den přemýšlel. No už se těším alespoň na výpravu.

Má život nějaký smysl? Co je smyslem tvého života?

Život má určitě smysl. Každý si musí najít to své a pak je to úplně paráda. Jde o to mít dobré kamarády, což si myslím, že členstvím v oddíle je celkem dobře ošefované a pak jde všechno snáze. Pak je dobré mít nějaké koníčky, které člověku dělají radost v tom každodenním shonu, aby se měl na co těšit. Já mám jako největší bod týdne každotýdenní zpívanou, na které se sházíme s dobrou partou, je sranda, zahrajeme se, zazpíváme a prostě paráda. No pak skauti, to bohužel v současné době vlivem jiných povinností moc nestíhám, ale zase se to snad zlepší.

Jsi znám svým skoro pořád rozesmátým obličejem – čemu se pořád řehníš?

Inu pozitivní přístup k životu ;-). Já si užívám každou akci na plno a to by s mračením asi nebylo ono. Je pravda, že jsem to ani nezkoušel, Je pravda, že jsem to ani nezkoušel, ale takhle mi to vyhovuje. Časem Časem z toho vznikla vlastně taková moje image. A mám radost, když přenesu úsměv i na někoho jiného ☺.

Děkuji za rozhovor. Riki

Noc zdravotníka

Jednou ráno jsem se vzbudil a ještě před rozevčičkou jsem vyprávěl zážitky z předchozí noci, co se všechno přihodilo a tak přišel nápad sepsat tuhle příhodu a podělit se tak o zážitky i s Vámi. Ale pěkně od začátku.

Jednoho klidného večera, bez blížící se noční bouřky, se chystám spát. Ještě procházím tábor pro kontrolu, že nikdo nemá problém, hvězdy nad hlavou, pohodička. Celý tábor spokojeně podřimuje, tak si jdu lehnout též. Ulehám do spacáku, ještě přemýšlím, 2 lidi mají teplotu, zítra už snad budou zdraví, takže klidný stav. Kolem druhé hodiny najednou klepání na dveře, otevřu oči, a koho nevidím, Danča přišla s tím, že jí není dobře, tak jenom pro informaci, abych měl přehled. V další větě se dozvídám, že chtěla poprosit noční hlídku, aby jí přinesla z kuchyně trochu pití, ale že hlídka nějak není k dispozici... Tak jsem zanalyzoval situaci. No nevádí, jdu to omrknout, běž si lehnout, pití Ti přinesu za chvíli. Kráčím lehce rozespale loukou, přemýšlím, kdo má asi mít hlídku. Začínal Honza s Vašutem, je po druhé hodině, ty už spíš, tak někdo po nich. Koukám, u Fíka dveře od stanu dokořán, nakouknu, Fík nikde, tak má hlídku on. Rozhlížím se po louce, v kuchyni svítí slabé světlo, je to jasné. Koukám na hodinky, 2:15, no byl náročný den, tak asi usnul v jídelně. Přece jenom vstávání ve 2 hodiny není nic příjemného. Vydal jsem se ke kuchyni, Fík sedí na lavici, hlavu opřenou o stůl a podřimuje, tak jsem ho probudil, stejně by se za chvíli musel vzbudit zimou, říkám si. Naberu pití, ještě s Fíkem pro jistotu obejdu tábor a jdu si zase lehnout. Trošku nevýhoda, že jsem se noční procházkou a sledem okolností vzbudil nějak moc, tak nemůžu usnout, ale to se po chvíli změní. A ptáte se, jak to všechno dopadlo? Dobře, hlídky od té doby fungovaly až do rána, nikdo už neusnul při výkonu služby ☺ No a Danča, ta si druhý den dala odpočinek pod smrkama a pak už byla fit, takže se všechno vrátilo do běžného táborového života. Inu příhod by bylo více, ale to zase někdy jindy.

-Míra-

Na táboře nás navštívil Karel Makoň ze záchranné stanice živočichů

Pozvali jsme si ho k nám na tábor. Nejdříve se trochu zdráhal, ale když zjistil, že děti mají o přírodu opravdu zájem a navíc jim bude mít co ukázat, protože okolní příroda je na život velice bohatá, neváhal. Po příjezdu začal lovit do ornitologických sítí a nestačil se divit – 2 ledňáčci a 2 skorci vodní

během 20 minut! Vyslechli jsem si velmi pěknou přednášku o přírodě zpestřenou ukázkami živých (ulovených) ptáků a taky nás Karel prověřil ze znalosti ptačích hlasů.

Nakonec nám ukázal hendikepovaného výra, který pobývá u něj na stanici. Na setkání se přišli podívat také bratři z oddílu Střela, který táborí nedaleko. Moc se nám to líbilo, děkujeme a přijed' zas!

-Riki-

Příběh na zamyšlení

Straky

... my, lidé, máme za úkol povznést se výš...

Strakatý pták přelétal třepotavým letem přes louku před nimi. Černé perí s bílou kresbou; dlouhá ocasní pera jakoby vlekl za sebou. Straka...

„Pohled’ na tu straku“, pravil Mistr ke svému Žáku.
„Je jako my lidé – strakatá. Černá a bílá. Dobro a zlo... My také těžkopádně létáme, vlečeme za sebou vlečku svých vin a chyb... A jako ta straka, necháváme se zlákat kdejakou lesklou věcí, kdejakým třpytícím se plíškem, svede nás kdejaká cetka! Snášíme ty „poklady“ do svých hnízd, ale naším údělem je přizemnost: což jsi někdy viděl vznášet se straky nějak vysoko, výš, než mají ten svůj majeteček, svá načepýřená hnízda v korunách těch topolů? – Ne, straky nejsou orli, ani káňata, ale my, lidé, máme za úkol povznést se výš – nad úroveň stračích hnízd!“

„Je smutné,“ dodal po chvíli,
„že tolik lidí se spokojuje
v životě s lesklými cetskami a
střípky...“

Kontakty:

Riki: 777 293 529

Karel: 777 855 975

Lasička: 721 521 443

Danča: 737 690 264

e-mail: jizni.kriz@seznam.cz

web: www.jizni-kriz.webnode.cz, www.jiznikriz.rajce.idnes.cz

Kuklič: 723 215 934

Míra: 723 215 000

Pěťa: 606 179 234

Hejkal: 721 170 128